

תת"ע (חדרה) 8015-08-22 - מדינת ישראל נ' מוחמד טייארה

תת"ע (חדרה) 8015-08-22 - מדינת ישראל נ' מוחמד טייארהשלום חדרה

תת"ע (חדרה) 8015-08-22

מדינת ישראל

נגד

מוחמד טייארה

בית משפט השלום בשבתו כבית משפט לתעבורה בחדרה

[21.04.2025]

כבוד השופטת עידית פלד

החלטה

עסקינן בבקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר המבקש ביום 6.10.22.

עיינתי בטיעוני הצדדים בבקשה שהוגשה ביום 5.2.25 ובצירופותיה, בתגובת המשיבה, ובבקשה המתוקנת שהוגשה ביום 15.4.25.

בפתח הדברים יאמר, כי בהתאם להלכה הפסוקה, נאשם המבקש לבטל פסק דין שניתן נגדו בהעדרו, נדרש לפרט בבקשתו את כלל טענותיו ולצרף לבקשה אסמכתאות ותצהיר מטעמו (עפ"ת (מחוזי ירושלים) 75796-09-24 נאסר אלדין נ' מדינת ישראל, 22.12.24); והיה על המבקש לרכז את כל טענותיו בבקשה אחת, מאומתת כדין, בצירוף אסמכתאות, ולא היה מקום להגיש 'בקשה מתוקנת' במסגרת בקשה להגשת תשובה לתגובת המשיבה. כפי שנפסק, "הכלל הוא שעל המבקש להעלות בכתב, במסגרת בקשתו לביטול פסק-דין, את מכלול טענותיו, כולל אסמכתאות להן ותצהיר מטעמו התומך בבקשתו ככל שהדבר נדרש." (רע"פ 9142/01 איטליא נ' מדינת ישראל פ"ד נז(6)793; והיה על המבקש לשטוח את מלוא העובדות והטענות בבקשה הראשונה, וכן לצרף תצהיר וכל מסמך רלוונטי; ואילו בענייננו, רק לאחר שהוגשה תגובת המשיבה, ובאצטלה של בקשה להגשת תשובה לתגובת המשיבה, הגיש המבקש בקשה מתוקנת הנתמכת בתצהיר ומסמכים נוספים, - התנהלות לא ראויה הנוגדת את סדרי הדין. וראו גם (עפ"ת (מחוזי חי') 10502-04-18 שירן בר טוב נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 01.05.2018), ועפ"ת (מחוזי חיפה) 27644-08-24 ארביב נ' מדינת ישראל, 14.11.24 פסקה 11).

לגופו של עניין, בית המשפט יעתר לבקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר המבקש אם הייתה הצדקה להיעדרו מן הדיון או אם קיים חשש שנגרם לו עיוות דין.

אשר לתנאי הראשון - אני סבורה כי זה לא מתקיים בענייננו, שעה שאין מחלוקת כי המבקש קיבל את ההזמנה לדיון עם ההזמנה לדיון במועד ביצוע העבירה. העובדה כי הדו"ח עם ההזמנה לדיון נמסר לידי הנהג, מחייבת כי יהיה ער ללוחות הזמנים, וכי יהיה אחראי על הנעשה עם הדו"ח; אלא שלטענת המבקש, הוא פנה לעו"ד ומסר לו דו"ח אחר מאותו אירוע ואת ההזמנה לדיון דן, ולאחרונה נודע לו כי בדו"ח לא נעשה דבר וגם לדיון לא התייצב עו"ד ונשפט בהיעדרו.

הטענה בדבר אי ההתייצבות לדיון בשל מחדל של עורך דין נטענה בעלמא וללא כל תימוכין (ראו רע"פ 7789/14 מוחמד זחאיכה נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 01.12.2014); ועפ"ת (מחוזי חיפה) 59362-09-20 טאטור נ' מדינת ישראל, 18.10.20). כך למשל לא צורף יפוי כח לעורך הדין, ואף לא פרטי עורך הדין שאמור היה להתייצב בשמו. יתרה מכך, לבקשה אף לא צורף תצהיר תגובת עורך הדין כנדרש; ונוכח העובדה שלא התאפשר לאותו עורך דין להמציא תגובתו לעניין טענות המבקש כלפיו, הרי שאין מקום לקבל את טענותיו של המבקש לעניין התנהלותו של עוה"ד (וראו לעניין זה עפ"ת (מחוזי חיפה) 52082-08-22 חג'אזי נ' מדינת ישראל, 20.11.22, פסקה 10). יתרה מכך, נפסק, כי שכירת שירותיו של עו"ד אינה גורעת מאחריותו של נאשם לגורל ההליך ולתוצאותיו, ואין בטיעון זה כדי להצדיק את אי ההתייצבות (ראו עפ"ת (מחוזי חי') 13586-07-11 מחמוד מרדאוי נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 04.09.2011); וגם אם המחדל של אי ההתייצבות לדיון נעוץ בעורך דין, יש לראות את מחדל עורך הדין כמחדלו של המבקש עצמו, אשר אף הוא לא דאג להתייצב לדיון; ואף לא לברר מה היו תוצאות הדיון לאחר מועד הדיון אליו זומן כדין.

על כך יש להוסיף כי המבקש לא גילה כל עניין בדיון שהתקיים, על אף שהיה מודע לקיומו, ולא טרח לבדוק מה נקבע בהיעדרו בדיון; ופנייתו לבית המשפט לצורך ביטול פסק הדין, לאחר כשנתיים וחצי (מעל שנתיים וארבעה חודשים במועד הגשת הבקשה המקורית, ומעל שנתיים וחצי במועד הגשת הבקשה המתקנת), נעשתה בשיהוי משמעותי ולא מוסבר.

וראו דברי בית המשפט בעפ"ת (מחוזי חיפה) 21739-06-24 רבאייב נ' מדינת ישראל, 16.6.24: "גם אם היה מקום להתחשב התחשבות מיוחדת במערער לנוכח הנסיבות המתוארות, מצופה היה ממנו כי יבדוק מה נקבע בעניינו בסמוך לאחר הדיון אליו לא התייצב. העובדה שהמערער המתין כשלושה חודשים עד לבידוק העניין, מבלי שהוא הצביע על סיבה אובייקטיבית לכך, אכן מלמדת על שיהוי בלתי הכרחי מצדו."; ובעניינו, כאמור, מדובר בשיהוי ניכר ולא מוסבר של כשנתיים וחצי.

לפיכך, המבקש לא עמד בנטל ההוכחה המוטל על כתפיו, וניתן היה לדון אותו בהיעדרו.

אשר לתנאי השני - אני סבורה כי גם תנאי זה לא מתקיים בעניינו, שעה שהמבקש לא הציג טעמים של ממש לביסוס כפירתו, ולא הצביע על שיקולים הנתמכים בתשתית ראייתית כלשהי שיש בה פוטנציאל ממשי לשינוי התוצאה, כנדרש על פי הפסיקה, על מנת שיבוטל פסק הדין בעילה של חשש לעיוות דין; ועל פי הפסיקה, אין די בהכחשת העבירה בעלמא בכדי להקים חשש לעיוות דין (רע"פ 8427/17 מדינת ישראל נ' אמנון סאלם (פורסם בנבו, 25.03.2018)); ולא די בכפירה ובטענה סתמית כי לא ביצע את העבירה (סעיף 12 לתצהיר), כדי להצביע על חשש לעיוות דין; וכפי שנפסק "אין די בהעלאת טענה בעלמא, לפיה, "המערער כופר במיוחס לו בכתב האישום, וסיכוי הגנתו טובים מאוד", כדי להצביע על חשש מפני עיוות דין. גם טענה לפיה, המערער "משוכנע שלא ביצע את העבירה המיוחסת לו, כפי שמיוחס לו בכתב האישום" (כנטען בבקשה בבית המשפט קמא), היא טענה בעלמא שאינה מבוססת." (עפ"ת (מחוזי חי') 18315-01-23 מוחמד אגבאריה נ' מדינת ישראל (נבו 29.03.2023) פסקה 13).

כמו כן, המבקש השלים למעשה עם פסק הדין משך כשנתיים וחצי, ולא העלה כל טענה לעניין פסק הדין שניתן בהיעדרו; ועצם העובדה שהמבקש השלים עם פסק הדין משך תקופה כה ארוכה מעידה שלא נגרם לו כל עיוות דין. גם העונש שהושת על המבקש (2 חודשי פסילה בפועל וענישה נלווית) הינו סביר, בהתחשב בתקופת פקיעת הרישיון (כ-3 שנים) ובעברו התעבורתי (הכולל הרשעה בעבירה דומה מאוחרת לאירוע בעניינו); ואין בו כדי להקים חשש לעיוות דין.

ואין בטענת המבקש, כי היה רישיון תקף במועד פסק הדין, כדי להצדיק את הנעת גלגלי המערכת השיפוטית מחדש בחלוף כשנתיים וחצי, כאשר המבקש קיבל את יומו בבית המשפט והוא לא ניצל אותו מטעמים התלויים בו. לפיכך, הבקשה נדחת, ללא צורך בדיון במעמד הצדדים (רע"פ 8427/17 מדינת ישראל נ' אמנון סאלם (פורסם בנבו, 25.03.2018); ע"פ 4808/08 מדינת ישראל נ' שרון מנחם (פורסם בנבו, 06.01.2009)).

עיקוב הביצוע שניתן מבוטל בזאת. ההחלטה תומצא לצדדים.

ניתנה היום, כ"ג ניסן תשפ"ה, 21 אפריל 2025, בהעדר הצדדים.